

РЕШЕНИЕ

№ 6302

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **3303** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на „АВАНТИ 777“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Т. П. – управител, чрез адв. Д. Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2 против Заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС № ФК-С1397-0346969/14.03.2022 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности – С.“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, като се поддържа, че фактическата обстановка, описана в ЗПАМ не отговаряла на действителната. Сочи се, че плащането е регистрирано и е отчетено, поради което не са налице основания за налагане на ПАМ. Поддържа се, че е налице допуснато от продавача нарушение на процедурата за работа, което обаче не е довело до липса на регистрация и отчитане на продажбата чрез издаване на касова бележка от регистрираното в обекта фискално устройство. Не бил налице юридическият факт пораждащ правомощието на органа да наложи ПАМ. Необоснован бил извода, че в търговския обект не била създадена организация за изпълнение на установените правни регламенти. Сочи се, че обекта съществува от 2013 г. като до момента не е имало констатации за нарушения, водещи до отклонение от данъчното облагане. не била извършена преценка на всички факти и обстоятелства от значение за случая преди определяне на продължителността на срока на мярката.

Липсвали мотиви относно интензитета на засягане на държавния интерес, като посочените аргументи били бланкетни и формални.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. М., който поддържа жалбата. Подробни аргументи по отношение незаконосъобразността на оспорената заповед излага в депозираните писмени бележки. Претендира присъждане на разноски, за които представя списък.

Ответникът – Началник на отдел „Оперативни дейности“ – С., в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, чрез юр. П. оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в производството и не е заявила становище по основателността на жалбата.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото и становищата на страните, Административният съд приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената заповед е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект, като е посочено, че на 18.02.2022 г. в 14.26 часа е била извършена проверка на ТО – магазин „А.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от дружеството жалбоподател. Органите по приходите са приели, че търговецът, в качеството си на задължено лице по чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговския обект, чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта фискално устройство. При проверката било установено, че на 15.01.2022 г. в 11.41 часа е извършено плащане от клиент с банкова карта от ПОС терминал на стойност 24.79 лв., за което не била издадена фискална касова бележка от наличното в обекта ФУ „Датекс FP-700“ с ИН на ФУ № DT796853 с ФП № 02796853. Направеното плащане се потвърждавало от приложена разпечатка от ПОС терминала и банково извлечение. Бил е отпечатан КЛЕН от същата дата, от който било видно, че извършената продажба на стойност 24.79 лв. не е регистрирана и отчетена чрез издаване на фискална касова бележка.

За така констатираното нарушение на 22.02.2022 г. е съставен АУАН сер. АА № 0346969 и е била издадена и процесната заповед, с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – магазин „А.“ за срок от 14 дни. Заповедта е връчена на упълномощено лице 23.03.2022 г.

При така установеното от фактическа страна Съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, от лице, което е адресат на акта.

Настоящият съдебен състав, като обсъди наведените в жалбата доводи и представените от страните доказателства намира, че разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 принудителната административна мярка „запечатване на търговски обект, за срок до 30 дни, независимо от наложените глоби и имуществени санкции“ се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или от

оправомощено от него длъжностно лице. Видно от представената Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП /л. 72/, оспорената заповед е издадена от компетентен орган, тъй като съгласно т. 1 от цитираната заповед началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП са определени с нарочен акт за органи, компетентни да налагат ПАМ от процесния вид. Издателят на оспорената заповед – Т. С. К., съгласно Заповед №574/04.10.2021 г. /л.71/ на изпълнителния директор на НАП, е заемал длъжността началник на отдел „Оперативни дейности“ – С., в ГД „Фискален контрол в ЦУ на НАП. Съдът не констатира основания за нищожност на оспорената заповед.

Оспорената заповед е издадена и в предвидената от закона форма (писмена) и съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. Спазено е изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, като съдът намира, че заповедта е в достатъчна степен мотивирана.

Съгласно разпоредбата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Тоест, неиздаването на фискална касова бележка за извършена продажба е материалноправната предпоставка, обуславяща законосъобразното налагане на ПАМ от процесния вид.

Настоящият съдебен състав намира за недоказан фактическият състав на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС в конкретния случай, което обуславя незаконосъобразността на наложената ПАМ. На първо място, видно от приложените доказателства по делото, на 15.01.2021 г. в 11.41.16 часа е била издадена фискална касова бележка за сума от 20.79 лв. с У. DT796853-0332-0027539. В оспорената заповед, се твърди, че в същия час е била извършена покупка на стойност 24.79 лв., което обаче не се установява от доказателствата по делото. Според настоящия състав няма как в един и същ час да бъдат извършени две покупки, за едната да бъде издадена ФКБ, а за другата – не. Това е така, тъй като е необходимо технологично време да бъде обработена следващата продажба и за нея да бъде, или да не бъде отпечатан ФКБ. На следващо място в заповедта се твърди, че плащането е извършено чрез ПОС терминал, но в приложената като доказателство по делото разпечатка за дата 15.01.2021 г. /л. 35-38/, не е регистрирано плащане за сумата от 24.79 лв. в 11.41 часа. От приложеното извлечение – л. 39 също не се установява извършването на такава покупка. При това положение, съдът намира оспорената заповед за недоказана, като юридическият факт, който обуславя налагането на ПАМ не е доказан в настоящото производство по безспорен начин.

Налице е и отменително основание по чл. 146, т. 5 АПК.

Оспорената заповед е издадена на 14.03.2022 г., за нарушение, което се твърди да е извършено на 15.01.2022 г. т.е. с близо два месеца закъснение от нарушението, и

близо месец, след като за него е съставен акт за установяване на административно нарушение (22.02.2022 г.). В заповедта е посочено, че запечатването на търговския обект ще се извърши на 07.04.2022 г. т.е налице е времеви период от близо 3 месеца от извършване на твърдяното нарушение до фактическото изпълнение на ЗНПАМ. Разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН предвижда, че за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. В конкретния случай, чрез процесната принудителна мярка, която следва да се приложи месеци след констатиране на нарушението, посочените в закона цели не могат да бъдат изпълнени. Посредством тази мярка не се преустановява административно нарушение, тъй като конкретно извършеното нарушение касае инцидентно нарушение, без да са налице данни за някаква системност или тенденция за отклонение от данъчното облагане. Не е необходимо събиране на доказателства, от които да се установи, че се касае за верига търговски обекти, стопанисвани от дружеството – жалбоподател, но органа не е доказал твърдението си, че се касае за „създадена организация [...] която няма за цел и не води до изпълнение на установените правни регламенти“. Този аргумент е несъстоятелен, недоказан и необоснован, тъй като органът не е доказал извършването на нарушение в който и да е от търговските обекти, стопанисвани от дружеството, нито конкретно в този търговски обект. В този смисъл, предвидената от законодателя цел на принудителната административна мярка – предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, не може да бъде постигната чрез запечатването на обекта месеци след извършване на твърдяното нарушение. Не може да се постигне и предотвратяване или отстраняване на вредните последици от деянието, тъй като такива не са посочени и конкретизирани в заповедта.

Следва да се отбележи, че съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДДС принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1 подлежи на предварително изпълнение при условията на чл. 60, ал. 1 - 7 от Административнопроцесуалния кодекс. Разпореждане за предварително изпълнение на заповедта в случая липсва, поради което запечатването на обекта след дълъг период от време между нарушението и фактическото прилагане на ПАМ се явява самоцелно и несъответно на целта на закона. Запечатването на обекта не изпълнява целите по чл. 22 от ЗАНН за преустановяване и предотвратяване на административни нарушения и вредните последици от тях, а се превръща в санкция, каквито функции принудителните административни мерки не могат да изпълняват (В този смисъл Решение № 6259 от 23.06.2022 г. на ВАС по адм. д. № 324 / 2022 г.).

На следващо място, в разглеждания случай при констатирано нарушение за първи път и при липса на констатации от него да са произлезли определени вредни последици за фиска, налагането на ПАМ за срок от 14 дни не би могло да се определи като съразмерно. То засяга права и законни интереси на данъчно задълженото лице в по-голяма степен от необходимото за целта, за който актът се издава, което е в пряко нарушение на чл. 6, ал. 2 АПК. Прилагането на ПАМ не би могло и да предотврати бъдещи административни нарушения и вредните последици от тях, а само да преустанови търговската дейност в обекта и генерирането на приходи от нея, респективно и постъпване на данъци за фиска. В случая, както вече беше посочено, налагането на ПАМ не съответства на предвидените в чл. 22 ЗАНН цели и на регламентирания в чл. 6 АПК принцип за съразмерност, което прави оспорената

заповед незаконосъобразна (В този смисъл Решение № 17185 от 16.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10184/2019 г., както и Решение № 8457/04.10.2022 г. на ВАС по адм. д. № 773 / 2022 г.).

Предвид изложеното, съдът намира, че оспорената заповед е издадена в противоречие с целта на закона. Целта на принудителната административна мярка не може да бъде постигната чрез фактическото ѝ прилагане след изтичането значителен период от време, при това за срок, явно несъразмерен на тежестта на твърдяното нарушение.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и подлежи на отмяна.

При този изход на процеса на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение 50 лв. за внесената държавна такса. Възражението за прекомерност на адвокатското възражение е неоснователно, като е видно, че същото е в минималния размер, определен от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.1 и ал. 2 АПК, Административен Съд С. - град, III отделение, 2 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „АВАНТИ 777“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Т. П. – управител, чрез адв. Д. Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, Заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС № ФК-С1397-0346969/14.03.2022 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности – С.“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати по сметка на „АВАНТИ 777“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] сума в размер на 550 лв., представляваща сторени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: